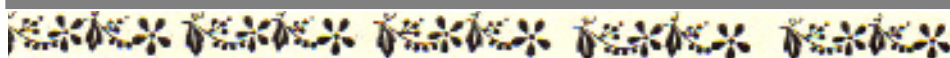

Kis

LÁRT

IRODALMI FOLYÓIRAT

Németh Erzsébet

A TITOK...

Mint az időláda
nyikorgó fedele,
jajong a titok,
amit még Attila,
hun ősök királya
helyezett bele.

*Németh Dezső:
Attila és Krimhilda*

2013/5 99.szám

Kis LÁRT az INTERNETEN! www.kislant.hu

Németh Erzsébet

Ha nem is ugyanaz

Első halottam
kertünk almafája volt,
„az almafa-asszony”,
ki egész nap dalolt,
a gyermekdajkáló,
termőkoronás,
aki csak adott, szeretett,
nálá ez volt a szokás.
Már apró, mosolygó rügyeivel
odacsalt magához
gyönyörködni benne,
szentelt virágszirmait
hullatva arcomba,
mintha csak engem,
engemet szeretne.
Mindig értettem mit mond,
milyen szavakkal
neveli gyümölcsseit.
Bánatomat is neki mondtam el. –
Ne higgyétek, hogy a tárgy,
a föld, a fa, jelenség, állat
az embernek nem felel.
Minden beszél körülünk
a maga sajátos nyelvén,
csak nem figyelünk rá,
mert létünk
csillaghulló napjain
annyi minden vár.

Aztán egy nyárvégi reggelen
hiába villogtatta fel
fényeit a Nap,
megdermedt a test,
néma lett a pulzus,
elárulta őt az éjszaka.

Kétségbeesetten
rohantam a házba,
kérve szüleimet: segítsenek,
nem ébredt föl az almafám!
Átkoztam Holdat, csillagot,
amiért nem vigyáztak rá.
Apám először nem szólt,
némán átölelt,
lassan fogalmazta a szavakat:
„Ne sírj, nem tehetünk róla,
ültetünk újat,
s ha szeretjük,
lehet majd olyan,
ha nem is ugyanaz.”

Elment egy asszony

Elment egy asszony.
Nem ma, nem tegnap,
már tizenöt éve.
S miért, hogy én,
ha eszembe jut,
ma is könnyezem érte?

Mert belőle vagyok.
Minden szépségem,
bűnöm és dacom.
Múlhatatlanságának
örök illatát
hordom magamon.

Kinyílik egyszer

Kinyílik egyszer a szerelem,
fényes szírmokkal ragyog.
Lehet, hogy kóróként szárad el,
de szépségét nem tagadhatod.

Németh Erzsébet

P I E T Á

Mintha kizuhan az ember a jelenből. Térből, időből egyaránt. Visszahull a múltba. Meddig? A teremtésig, emberré válásig, nagy hadakozásig, egymás felfalásáig, feláldozásáig, palota, templom építéséig? Biblia előtti, utáni, mögötti időkig? Keresztre feszítésig? Ki tudja? Csak száll, száll fölfelé. Piheként évezredek szakadékaik fölött, át a mindenség káprázatán. A végtelenség selymes látványán a felismerésig, megszentülésig, fájdalomig, megtérésig. Már gondolat sincs. Mert test és lélek nélkül megszűnik az is. Parányi zsidóság csupán a lenyűgöződésben, változásban, érthetlenségben.

Valami ilyesmit élt át, amikor belépett a Szent Péter Bazilika kapuján és eléje tárult a látvány. Nem tudta merre nézzen, fölfelé, lefelé, jobbra, balra-e? A lélegzete is elállt. Fülében a mikrofon. Hallotta az idegenvezető hangját, aki mondta, mondta a tudnivalókat. A világ legnagyobb keresztény templomát látják. Szent Péter sírja fölé épült a XVI. század elején, reneszánsz és barokk stílusban. Szent Péter a Genézaret-tavi halász volt, akkor még Simon, majd Jézushoz csatlakozott, s tőle kapta a Péter nevet. Néró uralkodása alatt keresztre feszítették, és sírja hamarosan búcsújáró hely lett. A bazilika belső hosszúsága 211 és fél méter, magassága 132 és fél. 800 oszlop, 45 oltár, 390 szobor, s a főkupolán kívül még nyolc

kupola található benne. Negyvennégy oltárt helyeztek el a székesegyházban, a főoltárnál csak a pápa misézhet. Egy ideig ámulva nézte és hallgatta a látni- és hallanivalókat, aztán egy hirtelen mozdulattal kivette füléből a mikrofont, és izgatottan indult a bejárat jobb oldali mellékhajója felé. A tömeg óriási volt, haladni csak lassan lehetett. Turisták ezrei keresik fel naponta Rómának e nevezetességét.

- Most kell megtörténnie! – gondolta, s próbálta meggyorsítani lépteit, ami csak nehezen sikerült. – Megígérted Szűzanya... Én hiszek Benned, s most ezért utaztam ide Hozzád.

A jobb oldali mellékhajó első kápolnájában található Pietá előtt – mely Michelangelo alkotása – szintén sok volt a nézelődő. De ő addig helyezkedett, míg sikerült a Fájdalmas Anyához egészen közel jutnia. A szobor azt a jelenetet ábrázolja, amikor Mária a keresztről levett Jézust gyászolja, karjaiban tartva a halott testet. A fehér márványból faragott remekmű megindító, és szinte leírhatatlan érzésárnyalatok vibrálásának csodája. A Madonna arcának fájdalma, a halott Krisztus élettelelenül lehanyatló tagjai az egész szobor csodálatos megmunkálása révén: szinte hús-vér alakokká válnak az örök pulzálású időben. Az anya jobb kezével emeli meg és öleli magához a halott testet, bal karja félig leengedve, tenyere kifelé fordítva a megmutatás, a tehetetlenség, a kérés mozdulatának árnyalódása.

- Óh, Madonna, ha én is ölemben tarthattam volna őt! Ha holtában is! Úgy

tudtuk béke van. De hát mi az a béke? Katonáknak háborúk során elfolyt véré-ből fakadt virág. Égtájak felé nyíló szirmokkal emlékeztetve a múltra, feláldozott apák és fiúk kioltott életére. Árva családok rettegésére. Időpaták halálrúgásai! A nyeregben kapzsiság, gyűlölet, elvakult erő, politika, hatalom. Hiábavaló virágníylás ez, az emberek mindig letépi őket. Talán a reményeiket is. NATO-misszió Afganisztánban. Harc ez a misszió, vérontás, csata, melynek valósága el sem jut igazán a közvéleményig. A tálibok pokolgépe végzett vele Banglan tartományban, útban Kunduz városa felé. Mit kaphattam hát vissza belőle? Mi volt a koporsóban? De Te megígérted nekem, Mária, hogy megérezhetem, amit Te érzel fiadat karjaidban tartva. Kérlek, add ezt meg nekem!

Letérdelt. Összekulcsolt kézzel, lehunyt szemmel ismételtette egyre. Nem követelőzve, de lelkének olyan mélységéből bugyogtatva fel a szavakat, hogy szinte maga is fájdalmat érzett tőle.

- Mi lesz most? - Megijedt, mert hirtelen valami ismeretlen érzéssugarak áradtak el szívében. Ki akarta nyitni a szemét, de nem sikerült. Testéből is mintha elsuhanna az erő. Elvágódott a kövön. Még hallotta az emberek aggódó kiáltásait: - Gyorsan, gyorsan! Hozzanak vizet, adjanak utat, vigyük ki a levegőre!

Ebben a pillanatban éles fénysugár vetődött a szoborra. Valaki felkiáltott.

- Nézzék, mi történt! A Madonna arca megváltozott. Az ájult asszony

vonásai láthatók rajta!

- Ez hihetetlen!

- Valóságos csoda!

Döbrent morajlás, ámulat...

Mire távolabbról is oda értek az emberek, a Fájdalmas Anya arca a régi volt, az ájult asszony pedig halott.

Ötvös László

Halott bárányt

dobott valaki a papkertbe,
tudom, megszegényítesemre,
de testvéremmé fogadtam,
szép tisztességgel elhantoltam.
Magam, amíg ástam a sírt,
odajött egy sikló és sírt,
jött majd a kert összes állata,
bozótban felállt a halálmalaca.
A sarokban összetört poharak
lassan mind összeálltak,
fejet hajtva a bárányhoz bandukoltak.
Kiszolgált vén vasfazék
fenekén odacsúszott,
és egy marok földet
a halottra dobott.
Édesanyát tizenhat csapással
halálba sújtó fejsze -
elpusztulni? ... megtisztulni? ...
hetvenszer hét évre
a bárány mellé
bukott a sírgödörbe.

T. Ágoston László

Tisztességpróba

Azon a tavaszon Durci már nyolcéves volt. Okos, jól nevelt cicalány, aki nemcsak azt tudta, hogyan kell hízelegni a gazdinak, hanem azt is, hogyan kell szinte észrevétlenül érvényre juttatni az ő akaratát. Némi hízelgéssel, némi rafinációval, de mindig nagy szeretettel. Mondhatnám úgy is, hogy öntudatos szingli lett, hiszen már a kora és az életmódja is erre utalt, de minden összehasonlítás sántít. Durci az Durci és kész.

Egyszer az orvosa megkérdezte, hogy tulajdonképpen miféle cica is ő, mert a szobacikáknak egészen más védőoltásra van szükségük, mint a kertben, mezőn csatangolóknak.

- Hát most megfogott, doktor úr - bizonytalanodtam el hirtelen, és a feleségmentől vártam a felmentő választ -, mert hogy vagy mindkettő, vagy egyik sem. Attól függ, milyen kedve van.

- Az a helyzet, doktor úr - mondta a nejem -, hogy bent lakik a szobában, de van egy kis kertünk, és ha éppen arra szottyán kedve, nyaffant egyet, és kiengetjük, hadd kergesse a virágok közt a lepkéket.

- No meg az apró gyíkokat - tettem hozzá némi éllel. - A minap is majd a frászt hozta a nejemre, amikor letette az ajtó előtt a gyíkocskát. Bekopogott a farkával, aztán várta az elismerést.

- Te csak ne keltsd rossz hírért annak a cicának - nézett rám szigorúan a feleségem. - Aztán meg majd nem győződ simogatni, hogy megbocsásson...

Megkapta a megfelelő oltást, és kergette tovább a pillangókat, reszketve

csattogtatta a fogsorát a fákon csivitelő madarak láttán. Szóval a legnagyobb rendben volt körülötte minden. Éppen a születésnapját ünnepeltük április elején, amikor a kerti hintán ücsörögve tervezgettük, mit kellene ültetnünk az idén ebbe a néhány lépésnyi kertbe. Durci természetesen a hintapárna közepén foglalt helyet közöttünk és kéjes dorombolással jutalmazta a kétoldali simogatást. Aztán, hogy még nagyobb nyomatékot adjon királynői tetszésének, egy-egy ügyes faroksimítással jutalmazta alattvalóit.

- Vessünk borsót, vagy babot - mondta a feleségem. - Egy-egy finom levesnek való ebben a kis kertben is megterem.

- Meg hát - szolt át a kerítésen a szomszéd kertben kapálgató Maris néni. - Feltéve, ha nem hancúrozzák ki a macskák. A minap is itt láttam azt a nagy fekete kandúrt. Ott ólálkodott a Durcikátok körül. Rá is uszítottam a Morzsimat, nehogy már összepiszkítsák nekem a kertemet ezek a bűdös nyaffancok.

- Gondolom, nem a mi cicánkhoz jött az a kandúr - mondtam -, hiszen tudod, hogy ivartalanítva van...

- Tudom, hogyne tudnám, meg a kandúr is biztosan érzi, de ismerem a kandúrok fajtáját is - dohogott tovább Maris néni. - Nézd meg a sarki kocsmakörnyékét! Úgy bűzlik, mint egy nyilvános vécé, amelyiknek nem vették észre, hogy meghalt a takarítónője.

- Ezzel azt akarod mondani, hogy a Durci?...

- Azt akarom mondani, hogy a macskák szanaszét hagyják a piszkukat. Olyanok, mint a részeg férfiak.

Ez már mondhatni, hogy durva rágalmazásnak számított Durcival szemben, hiszen köztudomású volt, hogy apró

kölyökkorától kezdve szobatiszta volt anélkül, hogy különösképpen tanítani kellett volna rá. A vérében volt, úgy született. Az már csak a hab volt a tortán, hogy még külön meg is dicsértük érte. Mindig volt alom is a konyhában, de nem nagyon kedvelte. Ha csak tehetett, kikéredzkedett a kertbe, ásott egy mély gödrot, abba végezte el a dolgát, miközben vigyázott, nehogy megzavarja valaki. Aztán akkurátusan bekaparta, még körbe is szaglászta. Gondolom, az ősei néhány ezer évvel ezelőtt így védekeztek a ragadozók ellen és ez megmaradt a génjeiben.

Ezek után hogyan háborított volna föl, ha holmi részeg kocsmatöltelekekhez hasonlítják.

- Te csak ne szapulj a mi cicánkat - mondtam -, hiszen a te Morzszikád meg minden fát megkeresztel...

- De legalább nem kaparja ki a virágaim gyökerét.

- A mi cicánk sem - állt mellém a nejem. -Te is látod, hogy itt, a száletli mellett van egy kis ágyás, ami az övé. Itt mindig van puha föld, amibe kaparhat.

- Jól van, no, meg ne sértődjete már! - támaszkodott a kapanyélre Maris néni. Tudom én, hogy tisztességes macska a ti Durcikatok, csak jár a szám. Különben hogy is érhetett volna meg nyolc évet az én kutyám közelében?

Így esett, hogy azon a tavaszon zöldbabot ültettünk az egyik virágágyásba. Már mint a virágok helyett. Maris néni is azt vetett, aztán hogy-hogy nem maradt egy kis vetőmagja. Ideadta, mi meg elültettük. Már csak azért is, hogy mindkét kertben legyen puha föld, amiben kaparhat a Durci. Egyfajta kísérlet volt ez, afféle tisztességpróba, hogy ellen tud-e állni a kísértésnek. Ha igen, dagadhat a

keblünk a büszkeségtől, milyen jól nevelt okos cicánk van. Ha mégsem, hallgathatjuk a szomszédasszony szemrehányásait.

És eljött a magok csírázásának, kelésének ideje. Árgus szemekkel figyeltük, hol, hogyan bújnak ki az apró, zöld növénykék, hol marad esetleg üres folt. De nem, kikelt valamennyi mag. Durci a jó gazda gondosságával körbejárta, felmérte az új növényeket, megszagolgatta külön valamennyit, s úgy vigyázott rájuk, mint egy igazi csósz. Be is érett mindkét kertben a zöldbab. Amikor leszüreteltük, a két asszony együtt főzte meg a tejfölös zöldbalevest. Bizonyíthatom, hogy nagyon finom volt, én kétszer is mertem belőle. Durcinak is kínáltuk, de ő inkább a száraz macskatápot választotta.

- No, mit szólna hozzá - kérdeztem a szomszédasszonyomtól - kiállta Durci a tisztességpróbát?

- Ki, becsülettel kiállta, mintha csak tudta volna, hogy a ti szavatokért kell kezeskednie. Megérdemli a jutalomfalatokat. És ha már itt tartunk, van egy újabb ötletem. Üres a babos ágyás. Vessünk bele salátát. Őszig még az is megnőhet, ha locsoljuk.

- És ha a Durci mégis kikaparja a magot? - mondtam kaján vigyorral.

- Butaságokat beszélsz - intett le Maris néni. - Ez egy tisztességes cica, soha nem tenne olyat.

*

Halász Imre

Első hó

A 48-as busz utasaként

Csepelt elkapta derékban a tél
és megszállta az Imre téri fákat.
Úgy szakadt le, mintha mennyezet
dőlt volna ránk, mit földrengés rángat.
Nem látszott ki már hó alól se pad,
se a Szent, se a feketerigók,
csak a csipkévé vert víz az ágakon,
s fölöttük kötéllel dagadva a drót.

És ekkor elkezdett csepegni a hó,
különös volt hallani a csendet
meg-megtörő finom csobogást,
ahogy a műszőrmék tüskéin reszket
egy-egy harmatgyöngy, gurul és fehér,
mígnem melegágyi istállómeleg
fülleedség után állunk a tócsában,
mint akiket csak május végi zápor,
egy kis zuhé egybekergetett.

1987

Papírgyár a Gubacsi hídnál

Nyári vizekre füst terül –
duzzadt kislányajkon pára.
Fogsor: hallik a gyöngykavics
– két Duna-part vacogása.

Ma még laza csont s izom,
innen és *túl* nem áll egybe.
Az éji fagy csak pár tócsa
papírját gyúri zörögve.

1988

Ősz a Királyerdőn

Erdei Éva és Halász Zsóka festőknek

Szél fúj, jég jön, támad a tél,
vackát keresi minden állat,
a Szent István úton is rémült
nejlonzacskók szaladgálnak.

2003

Juhász János

Megbánás

Megbánás-völgyben
Legmélyebb árokban vagy:
Valld meg bűnödöt!

Térj meg

Akit szeretek
Megfeddem, megfenyíttem:
Igyekezz, térj meg!

Megbocsátás

A megbocsátás
Egyetlen hatalom a
Megbántó ellen.

Légy erős

Gyengeségeid,
Melyeknek folyton hódolsz
Szolgává tesznek.

Magyari Barna

versei

Álmodban rímelek

kedvesem szép térde
versemig elérve
ezer waton fénylik
csöpögtetve mézemen
alakodat nézem
te folysz rajtam végig
szép asszonyi íved
imádja e híved
kebledtől a génig

felőled jön a szél
szíved velem beszél
öltözünk örömmek
bár kívánlak nagyon
csókunk arrébb hagyom
szüntelen gyötörnek
alhasi ingerek
álmodban rímelek
s csókot adsz költődnek

mikor a vágy rángat
kreálok az ágyat
hol bőröd a párna
mellgyöngyeid között
a szenvedély pörög
köldököd a lámpa
s testünk elemével
forró éden érvel
szívünket átjárva

Boldogságra hajtunk

szótól fénylik ajkunk
boldogságra hajtunk
a ház elé kiteve
sárga a hold kontya
kezem kezed fogja
röpködünk itt végre
nézem veled a jót
szerelem dob lasszót
mindkettőnk szívére

művelem álmain
gazolni állva ím
nálad is nehézkes
ez a csók nem nagy gyom
bőrödön meghagyom
szerelmünkben éghetsz
tested ágait
ölelés rázza itt
mindkettőnknek szép ez

csillognak a lapok
gyönyörű alakod
egyben tartja enyvem
nevedhez húzódva
a gyönyör bútora
átrendez most engem
lelkemben a hinta
olyan könnyed mintha
fent járnánk a mennyben

*

Lelkes Miklós

A világ jobbul

A világ jobbul. Ha múlt távlatokra
visszatekintesz, a reményt belopja
lelkedbe ez, mégis, e rossz jelenben
könnycsepp siet, szakadék-csendre cseppen,
majd vér kiált, a szív fájdalmát dobja
közönyben úszó arany csillagokra,
s ember-gépekben felhorkan az állat
ösztöne. Hol a Teremtő Varázslat?
Oltárok előtt hány sarlatán sámán
fest le szóistent bambult arcok láttán!
Görbe holdkard vág, Ájtatosság Atyja
villant hamisat: – Isten ezt akarta!
Isten? Melyik? Bódító fűszer, s tömjén
illata kristálypiramisok tömbjén,
s hányféle zászló lobban tengereknek,
szélnek, árulni elárult szerelmet!
Isten? Melyik? Az lett volna az isten,
égitestű, égő köpenyű hitben,
melynek testéről a leváló lángok
fel-felgyújtottak olykor fél világot?
Vagy egy másik? Szépség lehetett volna, -
s lehetne, utat, ha Szívig gondolna,
s szólna: ELÉG! Minden nép az én népem!
Ezt ne tegyétek SZERETET nevében!

Igen, akkor vakot látóvá tenne,
és seregét nem erőszak-szerencse
sodrása vinné, keresztes kufárok
nem gyaláznának piros Édenálmot..

A világ rossz, – s jobbul. Jelek mutatnak
mindkettőre. Az értőn kitért ablak
látképet hoz, ha gyakran nem is tisztán,
de például India, vagy Pakisztán
sújtott népe is időnként felébred,
és szétekint az ösztön-igás lélek,
sejtésével: leány, asszony nem állat, –
és azzá tenni kiknek is használhat?
Afrikában ki-kigyullad egy ország,

s becstelen pénz érdek-parancsát ontják
gépfegyverek, jön százezrek halála
(bár rosszallja, pislog kétszínű Hága), –
de egyre több - fekete, s barna bőrrel –
a bátor is, szembenéz az Idővel..

A Föld lakói ma már tovább élnek, –
bár mennyien miként! Az éhségérzet
kevesebbeknél, mint egykor, rá példa
Kína, régen kényszer böjt martaléka,
nem éheznek már. Másutt megmaradtak
rémlátványai bordás pillanatnak
(a híradókból látod, – mennyi gyermek,
kiket fosztó Kéz ily sorsra teremtett!).

A világ jobbul, – akkor is, ha Törvény
rút Marokban, igazat összetörvén,
a gazdagok pártját fogja, vigyázza,
és száll zsebekbe korrupciós hála..

A világ rossz. Szeretem e világot?
Nem, mert ma még nem szívvel, ésszel áldott,
de írom, mondom másnak, önmagának,
– rákényszerít a kitárt lélekablak –
azt is: javul. Meg-megfürdik szebb hitben.
Főistene most is a Kalmár Isten,
Mammon, – hiába sokféle az oltár! –
s nyájbégetés, többnyire, ami volt már,
de birkafejbe is be-bejut kétely
olykor, és van úgy: nyírást megelégel.

A világ jobbul. Kitárt lélekablak!
Láttass világot rabnak és szabadnak,
jónak és rossznak, bűnnel és erénnyel,
emberséggel, embertelenséggel,
villants szemekbe álszentet és szentet,
édenkerti, s megalázott szerelmet,
kerge zászlót, amely a szégyen foglya,
az Érthetetlen vadságát lobogja,
de másikat is, hajnalok színében,
mely egykor ott volt már egy újult égen,
láttass Valót Vers, könnyes Lélekablak,
láttass, hogy több szív szülessen szabadnak!
(2013)

Edgar Allan Poe

Harangjáték

The Bells

I.

Halld a sok száncsengettyűst -
Hangezüst!
Jóslatára víg világba bong a harangüst!
Aztán csengve-bongva csengik,
Jég csepeg lég-éjen!
Míg sok csillag átfénylik
Minden égen, feltűnik
Kristály-örömében;
Tart idő-idő,
Rúna fajta rímelő,
Búgja hangja gingalangja zengi sok harang,
Hangja bongja bim-bam,
Bim-bam bong -
Összecseng és bongva pendül sok harang!

II.

Halld, lágyan szól nászharang,
Aranyhang!
Jóslatára összecseng a szép világharang!
Balzsam éje lég ölén
Csengettyűz a gyönyörén!
Csörgi csöngve folyt-aranya
Énekén,
S cseppfolyós dalán úszva
Gerle hallgat gúnyt vidulva
Holdzenén!
Óh, a visszhang mély ölén
Zengzetes mit önt ki széles hangívén!
Öble bong!
Hogy bolyong
A jövőben! s mit el-gong
Mámorán öröm sikong,
Himbálódva csöngetőzve

Sok giling-galang,
Bim-bam bim-bam-hang,
Nászharang -
És e rímmel összecseng a szívharang!

III

Halld, zúg hangos vészharang -
Részharang!
Azt, mit mendemonda mond az zajharang!
Fülbe éjjel riad hangja
A félelmét kikongatja !
Sok-sok réműlet kizsong,
Rí-bong, sír-bong, kínba kong
Dalba bong,
Esdve hangja ordítózza tűzbe, nincsen irgalom,
Féleszüen leckéztetve őrzöng süket láng-halom,
Ugrik fentre, fentre, fentre,
Vágya úzve reményt egyre,
És az elszánt kísérletet
Most elkezdí vagy sosem
A sápadt-arcú hold falán.
Óh, a bim-bam bong!
Milyen mese rémet mond!
Rémtalány!
Mind csak ütve cseng-üvölt!
Mily borzasztó, mit kitölt
Rángatózva csápja, lég kebelbe hány!
Füllel érzi mégis ő
Reszketése,
Fémbeszéde,
Hogy a vész apad vagy nő;
Hallja tisztán bongja hang,
Csörömpölve
És pörölve,
Hogyha vész nő, vagy ha pang,
Áradóan és apadva mérge sok harangba kong -
Többje zsong -
Fölvisongva gíngalangja kong,
Mind zsibong -
És a lármahang sok érc harangja bong!

IV

Hallja, száll a dézsmahang -
 Vasharang!
 Mit világa ünnepnek hisz gyászos gingalang!
 Csendes néma éjjelen
 Felreszket a félelem
 Mélabúsan átkozódva hangja szétterül!
 Minden hang mi lebeg ott
 Torkába rozsdásodott:
 Nyög belül.
 És a népek - oh, a népek -
 A toronyban éldegélnek
 Egyedül.
 És ki dézsmál, elcsen, rabol,
 Tompa unott hangja nő,
 Lelke körül dicsfény ragyog -
 Ilyen ember szíve kő -
 Se nem férfi, se nem nő -
 Se nem állat, se nem ember -
 Vészmadár csak ő:
 És e király hangja bong,
 Etyepetyézik, zsibong,
 Zsong.
 Hálaének harangjáték!
 Így a begye egyre nő
 Hálaének harangjáték!
 Óbégatva táncol ő;
 Tart idő, idő, ide
 Fajtája Rúna ríme,
 Hálaének harangjáték
 Harangvég:
 Tart idő, idő, ide
 Fajtája Rúna ríme,
 Doboló harang szíve -
 Bim-bam harangok -
 Zokogó hang harangok;
 Tart idő, idő, idő,
 Lélekharang hangtemető,
 Boldog Rúna rímcsengő,
 Körbejáró jajharang -

Kínhang, vészharang:
Dézma, dézma, bong a hang,
Gingalang, gingalang -
Végharang -
Döngi, nyögi, nyöszörögve sok harang.

FORDÍTOTTA: NÉMETH DEZSŐ

Poe :(The Bells) Harangjáték című verséről

A versben Poe elképzeli négy különböző harangot, más-más helyeken és más-más időszakban lehet hallani őket. Nincs különösebb cselekmény, de van egy érzelmi ív, amelyen haladunk a könnyű, pezsgő boldogságtól a szomorúság, a félelem, és a nyomorúság felé.

Először ezüstcsengők (pici harangok) szólnak a szánon, boldog, csilingelő hangok ünnepélyes hangulatot árasztanak. Ezután hallani az arany harangokat, amelyek esküvőn szólnak lágy, örömteli hangon. Aztán a rézharang, a félrevert harang figyelmet minket a pusztító tűzre. Végül, halljuk a nehéz, nyomorúságos hangokat, a vasharangok félelmetes, majd nyögő hangjait. A harangok hangja miatt az emberek szomorúak. Úgy tűnik, mintha valamilyen lények szólnának nekünk a harangokkal, és örülünk a hangoknak, de nyomorba döntenek. Ez egy klasszikus Poe megoldás - a dolgok valóban életre kelnek, és a félelmetes hangokban furcsa szörnyek jelennek meg.

Hallottál már olyan hangokat, amelyek tele voltak izgalommal és érzellemmel? Előfordult már, hogy úgy tűnt zenehallgatás közben, hogy közvetlenül beszél hozzád a szíved? Ilyen tapasztalatból született a *The Bells* című vers. Ez Poe egyik utolsó verse (1849 novemberében tette közzé a *Sartain Magazine*, 15 dollárt fizettek érte) A *The Bells* nem a leghíresebb vers, amit valaha Poe írt, ezt a rangsort a *The Raven* (A holló) vezeti, de a zenei hangzása szinte hipnotikus szélsőségekig van fokozva. Hangutánzásával: a teljes körű emberi érzelmek felkorbácsolása mutatja a költői mivességet.

Inkább a zenét hozza közel, és nem a történet a lényeges. Bár a költészet, lehet, közelebb van a zenéhez, mint a nyelvhez. Itt nem annyira a szavak értelme számít, hanem hangok hangulatot, érzelmet árasztó muzsikája.

Ez egy félig meddig örült harang-út, hang-út.

A verset olvasva, több hangos olvasás után, lelkünkben is megszólalnak a harangok.

A vers trochaikus verslábakat használ változó sorhosszúsággal.

Pl: *Búgja hangja gingalangja zengi sok harang*

- U - U - U - U - U - U - U -

Szabálytalan ritmus és rím felépítése kelti különös hatását. N.D.

Móritz Mátyás

A Fényesség angyala

Édesem, a legutóbbi levelében feltett kérdésére, miszerint milyen nálunk az ős, – nem is tudom, hogy hol kezdjem a választ. Mert hogyan is írhatnám le röviden, mondjuk két oldalon a sok-sok évvel ezelőtt történeteket, mikor még úgy éreztem, nem múlik el felettem az idő nyomtalanul. De szerencsére nem hiányzik az az ember az életemből, akinek levelet szeretnék írni. Amiért csak Önnek tartozom el nem múló hálával és köszönettel. És talán a vak véletlen szeszélyének, aminek az ember boldogsága bizonyos fokig mindig a kiszolgáltatottja lesz. Szívesen elbeszélgetnék Önnel az elveszett időről, és talán még a nyomába is eredhetnék, a kidőlt fák és a poros ösvényeken. Reménykedem, hogy gyermekkorunk emlékei Önben is oly élénken élnek mint bennem, és szíve mélyén még őrzi az egykor, talán felelőtlenül egymásnak tett ígéretünket, amit én mind a mai napig betartottam. Az egészségem a koromhoz képest jól szolgál, és nem mondom hogy az életem Ön nélkül nem szép, vagy hogy nem az igazi. Mind a ketten más és más világban élünk, de csak mi ismerjük az egymásban lakozó gyermekeket, még ha az életünk delét is taposuk. Beleegyedtünk mindketten sorsunkba, de néha még most is Önt várom, mikor felébredek, és hallgatom az őszi szelet, és nézem az ablak előtti fa sötétbarna lombjait. Emlékezik még? A fát egyszer még mi ültettük. A megismerkedésünk után, amihez egy hét sem kellett. Ilyenkor hosszan eltöprengek, miközben kísértétként dobol az ablaktáblán az ingerült idő. De lelkem frissességét éppen a hirtelen feltámadó

őszi szél adja vissza, és úzi el beláthatatlan messzeségbe az elmúlásnak és a halálnak a képét.

Annyi dolgról írhatnék ami emlékeket elevenít fel, az őszi földektől kezdve, az őszi szellő illatán át, az esőcseppek hangjáig, amelyekbe belekapaszkodhatom mint egy biztonságos és megnyugtató érzésbe. De mindezt írott szóban megosztani Önnel, még nekem a botcsinálta betűvetőnek, és a költőnek is megoldhatatlan feladatnak látszik. Együtt talán nevet adhatnánk az őszi ragyogásnak és varázsnak, a köd ürte messzeségnek, a kis tó hullámainak miközben a lábainkhoz ütődik, – mi ketten, akik nem egy kemény ütést kiálltak már, miközben sok-sok sérelmet elfeledtünk már, talán. A nyakunkig érő sártengerből is kievickéltünk, és nem hagytuk, hogy elnehezüljünk tőle, vagy hogy ránk száradjon. Néha úgy érzem: csak azért él az ember hogy emlékezzék. Hogy azért élünk, hogy elmeséljük az életünket. Egyszer talán a részemről erre is sok kerül, de most csak két oldalban szeretnék írni, miközben az utolsó könnyeimet is elhullattam már. A nagy szerelmünket ott fejeztük be ahol elkezdtük: az őszi erdőn, amikor ezer tündér és ezer halál leste a titkon elcsattan csókunkat. Felséges dolog az írás, nem tagadom egy percig sem, főleg ha a magamfajta tintahuszár egy olyan személynék vetheti papírra szűkös mondani-valóját mint Ön, akicsak úgy nem lehet tisztában a jövődjével mint én, amely úgy lebeg előttünk akár ősszel a köd, mikor felszáll a mocsárból, ahol a mennyország angyalai és egyszerre a pokol galambjai verdesik a szárnyukat. Persze én is csak felékesítem az emlékeket, és játszom a szavakkal, mintha azok ezüst és arany óraláncok lennének. Vannak ugyan szava-

im Önhöz, melyekbe röviden és sután öltöttem gondolataimat, amelyek önkéntelenül is feltörnek belőlem, de félek hogy ha majd olvassa őket, szétfolynak a kezei között, és minden szavam zavarosnak tűnik majd fel Ön előtt. Félek hogy majd a terhére lesznek, és eltompítják majd Önt. Hogy szavaim mind egyformának tűnnek majd, hogy csak ismétlen magam.

Félek, hogy gondolataim olyan szürkének tetszenek majd, mint a sok-sok éve a szekrényem legalján porosodó uniformis. Emlékezik még? Hogy dicsérte benne egyszer a kiállásomat, és ölelt miközben a frontra induló vonat már csak rám várt. De kétségbe esni nem esem, ha az életemre gondolok, hiszen ha újra kezdeném se változtatnék egy lépésemen sem. Ha a Fényesség angyla alászállna, belátja majd ő is, hogy nem tehet mást, mint megbocsátja a bennem lévő rosszat, a bennem élő jó miatt, amiért Édesem, csak Önnek tartozom hálával és köszönettel. Mert megismertem a világot, és szilárd meggyőződéssel állíthatom, hogy már nem lelek és lehetek egy olyan nőt mint Ön, akit szívemből szeretni, és tisztelni tudnék.

Németh Erzsébet

E g y s z e r c s a k...

kiül arcodra,
mint falusi ház elé
tákkolt padokra:
az anyókabánat.

Kún Tibor

Részeseg tükörkép

Éj-jel szövi sugarát a Holdnak
S fáradt uja csak torz húrokon
Játszik az alkonyatnak
Sóhajok suhannak a szelíd
Lámpafénynél, Múltat idéz egy
Részeseg tükörkép
Elsodort gallyakon táncolnak
Nászai a kikeletnek, és selyem-fátyolba
Szédül a keserű raj
Hullámokon ringatja titkait a
Háborgó tenger, Élettől-Halálíg tart
A révész evezése

Néma Ősz

Korhadt gallyakkal rajzolja
Ráncait homlokodra a
Néma Ősz, és a
Tágas kert máris
Szár az avarba öltözött
Lassú filmkockák peregnek
Visszafelé Benned a
Meztelen Csendben
Emlékeket morzsolsz
Puha tenyereddel

Életvonal

Grafittal húzom márványlapon
A halvány életvonalam,
Felénél megállok, és Te
Tovább folytatod, magadból
Keveset adtál nekem, én pedig
Magamból éppen eleget
Ne húzd tovább az életvonalat
Így várok Rád itt csendesen

Barcs János

Fecskéző szavak hallgatnak

- Berzsenyi Dániel emlékezete -

Hallgatnak most a szavak
 a Drávát idézik - :
 És a Ságot látják felhőivel.
 Egyházashetyéig fut a gondolat.
 Hallom benne a rég
 elfojtott érett hangokat:
 Berzsenyit keresik rég,
 csöndes dombon és hegyen.
 Fölkiált a hajnalfény,
 Balatonnak hullám-muzsikája
 zendül, mert elvadult
 földpartok pora surrog Niklán,
 át a hullámozó vízen...
 Elpusztított bölcs percek;
 kicsinyke állomások
 sorompói emelkednek fölsírva
 az irigy szívárványfénybe...
 Morc felhő sír mohás tetőkre: -
 S halk zuhogás mezőket áztat.
 Végre nincs hangviaskodás:
 Fecskéző szavak hallgatnak,
 mert a holdasodó est mély
 szívében most Nikla alszik.
 A méhes-emlékről vall az éj: -
 Vén gesztenyék is vallhatnának,
 de hallgat és csak néha
 szuszog föl a niklai éj...
 Csönd van. Szuvas tornác ásít
 ki az elnéptelenedő utcatorra,
 de az örök-élőre mezei
 szorgalommal emlékeztetve:
 Berzsenyi Dániel úrra -, most
 minden erre járót az öröklétre,
 halhatatlan szelekbe feszülő

tág-udvari mellszobor; - ott,
 ahol a legelső sorban álltam -
 szívemet kitárva, verset mondvá...

Nikla, 1987. március 21.

*

Péter Éva Erika

Túlhordott éjszakák

Engedékenységek ráncain
 ideköt, lobog a szél-lepel,
 s a közönyálmú mindegymi
 valaki szemébe térdepel.

*

Szögesdrót-inas a város.
 Néhány vén csillagszú perceg itt,
 s vederrel öntik ki a holdra
 isten felmosott szentjeit.

Utcák szájában szó burjánzik,
 ráhullnak szeretet-meggymagok.
 A lélek tisztaszobája
 naplementékkal megrakott.

A föld bőrén nefelejcs-hegek,
 - tavaszt tárcsázni nincs kabin,
 esőpercek rángatóznak
 a fák korhadt agancsain.

*

Valaki kétrét görnyedő,
 reszkető álmokat kéreget,
 s szemekben túlhordott éjszakák
 vajúdó tömbje szétreped.

Tillmann Pentele

Románc

Egyszer egy cseresznye
eltűnt párját kereste.
Este lett mire épségben meglelte,
ekkor én mindkettőt zsebre tettem.
A cseresznyepár ott csókcsere-
levet eresztett,
de csak a nadrágom bánta e
csöpögős szerelmet.

Az öreg felfedező

Mit csinál?
Kémseli a csíbort,
amint az egy korty bor
után csinos bogarat látva
erekción produkál.
Ekkor megfogadta,
ezentúl ő is önt a garatra.

Hetedhét fogásos vacsora

Torkos csütörtök
válladra ül a kisördög:
„A süttők-krémleves után
ne állj meg! A sután
fogott étlapot edd végig,
hisz féláron ehetsz éjfélig!”

Panoráma

Tejfehér egér
az Eiffel-torony
tetején meglátja, hogy
lenn a téren
kószál egy tehén.

*

Bíró László

Édeni erózió

vajon van-e olyan ember
ki azt mondja melózni jó
mikor testünk s agyunk vájja
az édeni erózió

ha az erkölcs-záras ólból
a hormonok mind kitörnek
mindenki csapja a szelet
ki férfiaknak ki nőknek

a költő viszont most is az
egésszel küzd egy az egyben
s hangsúly-viharban nem a nő
az alany szoknyája libben

Stresszek lelkem alá nyúlnak

hiába ragyog kint a napfény
a tavasz nem járja át elmém
ölelésem és örömöm rég volt
bennem mindig borús az égbolt

hiányok fodrozzák életem
nekem csöndből van a végtelen
mint a vers torkában a gége
magányom sosem szakad félbe

egyedül fekszem itt az ágyon
takaróm a létről lerántom
vad stresszek lelkem alá nyúlnak
s puskák elé kitesznek nyúlnak

Móritz Mátyás

Szeptember elején

In memoriam Faludy György

A szeptemberi fény kigyúlt a fák hegyén,
hóhétként lestek rád a gyökerek és liánok;
hogy végleg megpihenhess a könnyű rózsapárnán,
vagy hogy feltámadj, akár a halott indiánok.

Te, majdnem hogy egy egész évszázaddal mögötted,
melynek a nagy részét hazádtól töltötted távol;
a gyors békét végül a halállal megkötötted,
nem csaptál nagy cécot a földi elmúlásból.

A szeptemberi fény világlott át a fákon,
a temetőben elfogott éretted a bánat;
úgy tűntél el akár egy kalóz az antillákon,
fejdről leloptam volna vörös glóriádat.

Hogy a példaképem vagy, magamnak bevallottam,
de hogy másnak nem, hörögve sírnék hogy gyalázat;
lépteid zaját a temetőben jól hallottam,
miközben titokban elfogott a mély alázat.

A szeptemberi fény játszott a síri hanton,
miközben a szél zörgött mint a konzervdobozok;
de Te talán víg maszkként fekszel, akár csak Danton,
a szívem is fáj, a könnyekkel telezokogott.

Számomra Te maradsz a pelyva között az írmag,
a kecskenyáj között, amely legfeljebb csak mekeg;
mikor a kétezerre már tizenháromat írnak,
de tisztelem lángja irányodban nem remeg.

A szeptemberi égbolt holdas volt és magas,
az irodalom kegyetlen akár csak a dogma;
megbecsülésed ásatag volt és igen avas,
Téged éltető versbe rajtam kívül ki fog ma?...

Emléked számomra nem esik szét mint a szövet,
miközben múltad sokaknak csupán hamu lett;
az árnyékod akár csak egy régi test úgy követ,
nyakamban arcoddal díszített amulett.

A szeptember elvitt, az a pribék, az az átok,
az ősznek a szelíd és füstös ködébe veszve;
emléked hordom, mint egy fehér viharkabátot,
és verseid tanulom, ha már múltó az eszme.

Elvitt a szeptember, a víg, a bús, – léha fősvény,
és éreztem akkor, hogy rám a hold lisztet őröl;
és én néma voltam, akár csak a fényes ösvény,
míg a feltámadás szaga kélt a temetőből.

Ahogy József Attila, bizony Te sem kellettél,
a polihisztor, a kalandor, és a recski rab;
a múltra fehér hajkoronával emlékezhettél,
mikor álirodalom kell, a sok szemét darab.

De én hordom verseidet a homlokom megett,
bár az ajkam most csak tátog, és száraz úrt harap;
a két karoddal sikerült elérned az eget,
mely kék volt, és úgy borult reád mint egy nagy kalap.

Néma barát

nem a sötét köpenyes zarándokkal
sokszor meghívott, néma barátoddal
kivel fényes utcákon gyakran jártál

kivel úgy táncoltál vígan és vakon
a sírok között a saját sírodon
míg végül utcájába eltaláltál

Csillag Tamás

versei

Esőcseppek dobjai szólnak

Könnyeim keresem - nincsenek meg,
az ízét se tudom már a sónak.
Párkányomon, a szürkeség felett
az esőcseppek dobjai szólnak.

Így fogyok el lassan, sejtől sejtre,
a szám szorítva könyörög, kiált.
Pedig lenne még, ki szerethetne,
szíkes szív - nem érzem a mágiád.

Ránc rokolyán, retinán folt vagyok,
én tagadtalak, te tudni véltél.
Nem vártak varázsütött angyalok,
hiába futottam - utolértél.

Az égen ércmadarak úsznak

Minden változik,
csak az ősz monotonitása,
a tömbházak feszes-szürke
sorfala tűnik megfoghatatlannak-öröknek.
Mások lettek a sörhabos nevetések,
beszakadt körmök sápadt félholdjai,
máshogy ropognak a hátaik,
ha nehezet emeltek...

A fák csigolyái ropoghattak így
rég-nagy erdőkben,
ahogy a városok bús férfiai
nyögnek az évek ólmos csapásai alatt.
Az égen ércmadarak
úsznak - óriások.

Hosszú, fehér uszályuk elolvad
a szépmosolyú, fiatal nők szemeiben.
Kedvünk értük harsan, mint
az őszi alma, ha harapják,
és értük nehezül is, mintha az

egész boltíves ég ülne
bevérzett-eleven szívünkön.

A széparcú nők hallgatnak így el...

A széparcú nők hallgatnak így el,
mikor megérik, arcuk
mellett csapkod az ősz.
Félnek-féltenek akkor,
tekintetük fürkésző-anyányi.
Átkarolom őket,
mosolyognak, fogaik tejfehérek.
Embernek-férfinék lenni nehezebb,
az arcélek kemények,
mint az ólmos ég, nappali.
Fojtó-tiszta kedvvel
élek - kegyetlen, mint az állatok.
Ha szűkülök, az elhagyott
kisfiú kísért, szomorít.
Mert nincs igazi gyógyulás,
a szex is csak leváló ragtapasz:
eleven seben.

Csend van a világ folyosóin

Valahol gyémántos az ég.
Dorkós koromban
lágynak hittem,
itt - most kemény, szinte törhető,
mint a lepedő, a frissen mosott.
Trikós-tornacipős évek,
túlfutottam a húszon.
Konok miérték lakják be
a férfielme lakatlan tájait,
mohás-merengős kedvek.
Csend van a világ folyosóin,
hosszúhajú, szép nők sietnek
tűnődő tekintetekkel,
csak lépteik sortűzét hallani.

*

Thomaidis Vangelis

Kora délutáni zivatar, sok mennydörgéssel kísérvé

Dühödt égből, illatos harmat menekül
Kismadár, imádságot dalolva fészkéhez reptül
Halvány, selyem illat mely mindent élet-zöldbe borít
Szíved száraz kertjében is tavaszi virágot honosít.

Hangos robajjal nyújtózik a fáradt ég
Szürkés köntösét a nap ébredő sugara húzza szét
Szomjazó fű, hajlongva hús harmatot kortyol
A langy, feldúlt lég növény-tengert ringatva vándorol

Zánkai temetőben pihenve

Aiolosz kedvében járó, zöldellő királyi ék
Arany lég öleli s fedi zavartalan ég szín kék
Ringó karjai közül, szikrázó Hélios olykor meg-megérint
Csak barátokzván, hagyva a hús árnyban szenderegni.

Hüpnosz megkísért s lelkem fehér ruhás tündér táncot látni vél
Csak madár ének figyelmeztet, még nem járok Elízium mezején
Thanatosz kegyeltjei, kik rég pihennek, körülöttem
Lelkük, boldog Pszükhé, mintha emlékezne volt porhüvelyre.

Akrosztikon

Angyalt láttam távolról
mikor hajad nap s szél fonta

Nem látott oly csodát szív s lélek,
mint álmos orcád hajnalonta

Ixión kerekét szikrázó szemed
könnyedén igába hajtja

Tollamból oly szépség, mint lépted,
nem vethető e lapra

Ajkadról búvölő lant-ének táncol
s hangod Apollónt zenére tanítja.

Novák Noémi

versei

Oldani

Bőrödöt most is csak úgy vártam,
mint gyümölcs ízét a lekvárban.
Arcod gömbölyén se találtam mást:
mosolygó alma-horpadást.
Puha vagy. Belül kősejtes harag.
Édes vagy. Mindenki harap,
visz belőled. Elvisz, markol.
Fejemet fejedhez hajtom,
mert én adni, adni, adni akarok:
kisúrolva a pléhtányér-Napot,
szép őszhöz bágyadt fényeket.
És szemembe oldani szemed.

Csorba

Kurta vasakat ereszt a tél
langymeleg, sárfoltos utakba.
Hosszút vonyít öreg, sárga eb,
csonk foga lágyéket harapna.

Üresen kaffant az állkapocs.
(Ordítottam én is, hogy halljad.)
Vöröslő teapárnán úszom,
szemeim csorba csészealjak.

Lassul

Hogy visszasírom-e?
Mikor köröket égettem bármibe
a bőröm helyett, mert
meghatározhatatlan vágyaim vörösében
akkorákat rúgott szívem,
mint a megszárt, fekete bikák?
Nem.

Most hó esik. Fehérsége befedi
megbarnult csikkek, vérpettyek nyomait.
Ha téged látlak, lassul minden.
Pulzusomban szünetjelek.
Te vagy a hely, ahol
föllélegzem és elfelejtek
vastüdőben kínlódó napokat.

Lázadásaim

Valahogy elmúltak a lázadásaim.
Már nem gyújtogatom nyelvemen
vegyszerben ázott mondatok
rongyos darabkáit.
Kinézek ablakokon.
Ködbe csavart, vöröshajú fák
kandeláber-gyöngysorral:
így siet el a szelíd ősz utcai harcaink elől.
Vagyok asszonyod és lányod,
barátod és szeretőd.
Unhatsz, szerethetsz, elhagyhatsz.
Nézheted félhomályban hátam,
vagy kiábrándító fényben
szám sarkánál bánatok rovását.
Sajnálhatsz, kinevethetsz, védhetsz.
Vannak pillanatok,
mikor gyűlölöd az egészet.
Kirakattüzeid, dúlt tereid látom.
Kezeim maguktól mozdulnak,
hogy rendet rakjanak,
míg minden helyre kerül.
Nem tudom, betemet-e simogatásom
embermagasságú, fekete gödröket.

*

Németh Erzsébet

Szeptemberi elégia-futam

Az ősz még csak félig festve a tájon,
de jobb, ha előveszem lassan a kabátom.
Mert amíg Isten egyik kezéből
a másikba átemel: annyi az élet.

A **Lant** Irodalmi Folyóirat
előfizetési díja egy évre: 1.500,-Ft.
Előfizetni postautalványon lehet a
szerkesztőség címén. A lap évente
hat alkalommal jelenik meg.

Kis **LANT**
IRODALMI FOLYÓIRAT

Főszerkesztő: Németh Dezső
Irodalmi szerkesztő: Németh Erzsébet

Szerkesztőség címe:
Németh Dezső
Lant
1211 Budapest
Ady Endre út 5. 3/10.

Telefon: 277 7196
Mobil: 06 30 431 7837

Kiadja a Lant Irodalmi Klub

Magánkiadás

www.kislant.hu

ISSN 1788-7542 (Nyomtatott)

ISSN 1788-7631 (Online)

Németh Dezső

Összeborultak a fák

Nem kell érintésed,
ma délután megfájdult a bánat:
rólam álmodnak a kések
és riadt madarak szállnak.
Láttam bottal járó citerákat,
mentek a falu felé...
Ereszből sírdogáló házak
könnye az Istené.
És pirult a délután arca,
szél járta át a szívemet,
nem mentem veled a partra
megmosdatni emlékeimet.
Aztán az aranyhajú fűzfa alatt
megpendültek a citerák:
tilinkózott az alkonyat,
kötényedben sirt rongybabád...

Ne mondd, hogy nem jössz!
Összeborultak a fák;
levelek zokogva hullnak,
és szólnak az őszi citerák.
Arcom ráncaim sápad a múlt:
lecsillapult az igyekezet,
csak karjaid látom,
ahogy öleled,
ahogy ringatod
emlékeidet.

Műkedvelő írók, költők jelentkezését is várjuk! Az elfogadott írásokat közöljük!

Ára: 250,- Ft.